

РЕШЕНИЕ

№ 96

гр. Казанлък, 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАЗАНЛЪК, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ВАЛЕНТИНА ИВ. ТОДОРОВА

при участието на секретаря ЕЛЕНА ИВ. СТОИЛОВА
като разгледа докладваното от ВАЛЕНТИНА ИВ. ТОДОРОВА Гражданско дело № 20235510100776 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от Г. И. Й., ЕГН *****, с адрес: ****, против ЕТ „Г.- Я.Т.“, ЕИК 200684244, със седалище и адрес на управление: ****. Ищецът твърди, че на 24.02.2023 г. в кантората на Нотариус П. П. се е запознал с и приел за връчена Заповед № 16 от 2023 година за прекратяване на трудовото му правоотношение. Била му връчена от Нотариуса сумата от 1 280,00 лева, която сума не получил, а именно трудови възнаграждения от фирма ЕТ „Г. - Я.Т.“, ЕИК 200684244, за м. октомври и ноември **** г., както и обезщетения за неспазен срок на предизвестие и платен годишен отпуск. Твърди, че не получил тези суми поради факта, че върху разписката, на която била записана дата 16.02.2023 година не била истинската дата. Заявил на нотариуса, че между страните съществувало писмено споразумение ищецът да получи всички ведомости до м. януари включително. В момента му били връчени девет страници копия от ведомости за заплати от месеци февруари до месец октомври **** година. Ищецът заявил, че има договорка със страната да получи всички ведомости до м. януари 2023 г. След отказа да получи парите пред съда обжалва Заповед № 16 за прекратяване на трудовите му задължения. Сочи, че в Заповед № 16/13.01.2023 г. била посочена причина, а именно: „Влязла в сила заповед за незабавна защита № **** г.“ Заявява, че при направената проверка от Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ гр. С.З. по жалба на ищеца с вх. № ВХ22124194/20.12.**** г. били констатирани редица нарушения, поради което прилага писмо от „Главна инспекция по труда“. Открита била Заповед № 16/09.11.**** г. за прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца с дата, преди влязлата в сила заповед за незабавна защита № **** г. В последствие новата заповед за прекратяване била с №

16/13.01.2023 г., месец и половина след влязлата в сила заповед за незабавна защита № **** г. Ищецът претендира да бъде отменена като незаконосъобразна Заповед № 16/13.01.2023 год., издадена от управителя на ЕТ „Г. – Я.Т.“ - адрес на управление на дейността - ****, с която на осн. чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ е прекратено трудовото правоотношение между страните и да бъде възстановен на заеманата от преди уволнението длъжност „продавач-консултант“. Твърди, че през периода от 09.11.**** г. до 29.11.**** г. многократно ходел на работното си място на ул. ****, където не бил допускан от Я.Т. и от нейни приближени М. М., А. и други. Заявява, че дължимото трудово възнаграждение било както следва: за месец 10.**** г. - 357,13 лв., за м. 11.**** г. - 357,13 лв., за м. 12.**** г. - 357,13 лв. и за м. 01.01.2023 г. - 149,46 лв.. Неспазеният срок на предизвестие бил 1 месец и дължимото обезщетение било 357,13 лв. Неизползваната годишна отпуската била за **** г. в размер на 490,29 лв. за 34 дни неизползвани, или общо сума 2068,25 лв. Моли съда да постанови решение, с което да отмени като незаконосъобразна Заповед № 16/13.01.2023 год., изд. издадена от управителя на ЕТ „Г. – Я.Т.“ - адрес на управление на дейността - ****, с която на осн. чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ е прекратено трудовото правоотношение между страните и да бъде възстановен на заеманата от преди уволнението длъжност „продавач-консултант“. Да осъди ответника ЕТ „Г. – Я.Т.“ да заплати сумата от 2068,25 лв. на ищеца, която представлява незаплатено трудово възнаграждение: за месец 10.**** г. - 357,13 лв., за м. 11.**** г. - 357,13 лв.; за м. 12.**** г. - 357,13 лв. и за м. 01.01.2023 г. - 149,46 лв.. Неспазеният срок на предизвестие бил 1 месец и дължимото обезщетение било 357,13 лв. Неизползваната годишна отпуската била за **** г. в размер на 490,29 лв. за 34 дни. С молба с вх. № 11736/27.09.2023 г. по описа на РС-К. Й. е представил банкова сметка ****.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК е депозиран писмен отговор от ответника. Заявява, че счита предявените искове за допустими, но по същество неоснователни. Оспорва изцяло обективно съединените искове, а именно: да бъде отменена като незаконосъобразна Заповед № 16/ 13.01.2023 г.; ищецът да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „продавач - консултант“; исковете за трудови възнаграждения за м. ноември **** год. за сумата над 75,58 лв. /нетна сума/ до 357,13 лв., за м. декември **** год. - 357,13 лв. и за м. януари **** г. - 149,46 лв. По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ: Заявява, че искът бил неоснователен. Процесното уволнение било законно извършено. Не било спорно между страните, че трудовото правоотношение било прекратено със Заповед № 16/13.01.2023 год., считано от 16.01.2023 год. Не било спорно между страните, че срещу ищеца била издадена от КРС Заповед за незабавна защита № **** год. по чл. 18, ал. 1 от ЗЗДН в полза на Я. Л. Н.-Т. по гр. дело № ****/**** год. по описа на КРС, с която ищецът бил във фактическо съпружеско съжителство и с която заповед му се забранявало да доближава адреса в **** на разстояние по-малко от 40 метра /работното място на Т./. Не било спорно, че това е и адресът на който се намирало неговото работно място. Не било спорно, че и към настоящия момент действала съдебна Заповед за защита от домашно насилие, издадена по гр. дело № ****/**** год., т. е. била налице обективна невъзможност за ищеца да изпълнява трудовите си задължения /чл.

328, ал. 1, т. 12 КТ/, по причина, за която той отговарял - заради упражнявано от него домашно насилие върху Я.Т.. Към настоящия момент производството по издаването на тази заповед било приключило с окончателно Решение № **** год., постановено по (В) гр. дело № 343/ 2023 год. по описа на СтЗОС, с което било оставено в сила Решение № **** г. по гр. дело № ****/**** год. по описа на КРС. Твърдяното от ищеца с исковата молба обстоятелство, че процесната заповед била издадена „месец и половина след влязлата в сила заповед за незабавна защита № 24/ 29.11.2023 год.” не опорочавало процесното уволнение. Ищецът не изпълнявал трудовите си функции от 08.11.**** год. и в правомощията на работодателя било да прецени на какво основание и от кой момент да прекрати трудовото правоотношение. Доводите, свързани с „констатирани редица нарушения”, „при направена проверка” от ИА „ГИТ” гр. С.З. също не били основание да се приеме, че процесното уволнение било незаконно. Не водело до незаконосъобразност на процесното уволнение и „откритата” Д „ИТ” - гр. С.З. Заповед № 16/09.11.**** год. за прекратяване на трудовото правоотношение, издадена на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ - по взаимно съгласие. Видно от писмо Изх. № 23003911/20.01.2023 г. на Инспекцията по труда, същата била отменена от работодателя и заличена в регистъра на трудовите договори към НАП, поради липса на писмено волеизявление от страна на ищеца за прекратяване на ТД по взаимно съгласие и същата не била получена и не била подписана от ищеца /въпреки проведените между страните телефонни разговори и изразеното от него устно съгласие за прекратяване на ТД на това основание - факт било, че той постъпил на работа при друг работодател, считано от 16.11.**** год./ Т. е., Заповед № 16/09.11.**** год. не произвела действие. След това, трудовото правоотношение било прекратено със Заповед № 16/13.01.2023 г., която заповед била изпратена по куриер на фирма „Е.” на 17.01.2023 г. на посоченият от ищеца в трудовия договор, адрес. Трудовото правоотношение между страните било прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ /Прекратяване на трудовия договор от работодателя с предизвестие/, считано от 13.01.2023 год., като в уволнителната заповед било отбелязано, че на работника следва да му се изплати обезщетение за неспазен срок на предизвестие. Освен това, работодателят изпратил по куриер на фирма „Е.” на 17.01.2023 г. на посоченият от ищеца в трудовия договор, адрес, уволнителната заповед Заповед № 16/13.01.2023 г. По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ: Сочи, че този иск бил акцесорен по отношение на този по чл. 344, ал.1, т.1. КТ. Неоснователността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, обуславяла неоснователност и на акцесорния иск. Същият бил неоснователен и поради това, че съдебната заповед за защита от домашно насилие още била в действие и ищецът нямал право да доближава работното място на разстояние по-близо от 40 м. Т. е. обективно той не можел да изпълнява трудовите си функции, поради което не можел да бъде „възстановен на предишната работа”. По обективно съединените искове с правно основание чл. 128, чл. 220 и чл. 224 от КТ за заплащане на трудови възнаграждения за м. октомври, м. ноември, декември и м. януари 2023 год., обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, обезщетение за неспазено предизвестие: Ищецът претендирал сумите в брутен размер, но дължимите такива се изплащали в нетен размер. В този смисъл, работодателят признавал част от претенциите, дължими в нетен размер, както

следва: Работодателят изразил готовност и предоставил на ищеца чрез Нотариус П. П. дължимите трудови възнаграждения за м. октомври **** г. и м. ноември **** г., обезщетението за неспазено предизвестие и това за неизползваният платен годишен отпуск, като изпратил покана до ищеца, получена от него на 09.02.2023 год. лично, да се яви пред нотариус в гр. К., за да получи дължимите му се суми. Тези суми били начислени във ведомостите за м. октомври, ноември **** год. и м. януари 2023 г. /в нетен размер/. В този смисъл, тези обективно съединени искове не се оспорвали от работодателя по основание и нетен размер. Във връзка с тази покана, не било спорно, че ищецът се явил на 24.02.2023 год. пред Нотариус П. П., рег. № 443, с Район на действие - Районен съд К., и нотариусът му предоставил сумата от 1280 лв., включваща именно дължимите му се суми /в нетен размер/ 277,12 лв за трудови възнаграждения за м. октомври **** г. ; 75,78 лв. за трудови възнаграждения за 6 отработени дни за м. ноември **** г. обезщетението за неспазено предизвестие и това за неизползваният платен годишен отпуск (в общ размер 919,29 лв.) – общо 1272 лв. Ищецът отказал да получи тези възнаграждения и обезщетения без основателна причина, поради което счита, че била налице хипотезата на чл. 78, ал. 2 от ГПК: ответникът не е дал повод за завеждане на тези обективно съединени искове и ги признавал по основание и размер. И поради това, следвало разноските във връзка с тези обективно съединени искове да бъдат възложени на ищеца. По отношение претенциите за заплащане на трудови възнаграждения за м. ноември **** год., над сумата от 75,78 лв. до 357,13 лв., за м. декември **** г. за сумата 357,13 лв. и януари 2023 год. за сумата от 149,46 лв. Оспорва изцяло тези обективно съединени искове по основание и размер. Сочи, че трудово възнаграждение се дължи за реално престирана работна сила. За посочените дни и месеци ищецът не престира работна сила. През м. ноември **** год. имал отработени само 6 работни дни, през м. декември **** год. и януари **** год. не се явявал на работното си място и не изпълнявал трудовите си задължения. Оспорва, тъй като не отговаряли на истината, твърденията на ищеца, че „многократно е ходил на работното му място в *****” в периода от 09.11.**** год. до 29.11.**** год. и не бил „допускан” от Я.Т. и М. М.. Твърди, че ищецът напуснал гр. К. още на 08.11.**** год. и съответно не се явявал на работа. След 09.11.**** год. той идвал в гр. К. инцидентно няколко пъти. Не идвал на работа, а посещавал адреса, на който живеела Я.Т., където той живял с нея на семейни начала, преследвал я по пътя за работното ѝ място, осъществявал действия на домашно насилие върху нея. Единственият ден, в който посетил адреса /магазина/, на който работела Я.Т. и негово бивше работно място /****/ било на 24.11.**** г., когато преследвайки я до магазина, я заплашвал и принудил да търси помощ от органите на МВР. Същият ден след 12.00 ч. ищецът бил пред магазина, като осъществил действия на домашно насилие, подробно описани в молбата за защита от домашно насилие по 33ДН. Тези му и други действия, извършени в периода от 16.11.**** год. до 27.11.**** год. послужили за основание Я.Т. да сезира съда с молба по 33ДН, по която било образувано гр. дело № ****/2023 год. по описа на КРС, и по което била издадена заповедта за защита от домашно насилие. В периода от 29.11.**** год. до датата на прекратяване на трудовия договор със Заповед № 16/ 13.01.2023 г. и след това, срещу ищеца действала съдебна заповед за защита от домашно насилие в полза на Я.Т., по силата на

която съдът му забранил да доближава на разстояние по-малко от 40 метра адреса: ****. Не бил без значение и фактът, че считано от 16.11.**** год. ищецът бил в трудово правоотношение с друг работодател - „Б.” ООД, гр. С., т. е. е бил наясно, че не можел да изпълнява трудовите си задължения по трудовия договор с ЕТ „Г. - Я.Т.” гр. К.. В този смисъл, ищецът не престира работна сила при ответното предприятие след 08.11.**** год., поради причина за която той отговарял. И тъй като трудово възнаграждение не се дължало, ако работникът не престира реално работна сила, работодателят в процесния случай не дължал претендираните трудови възнаграждения, както следва: за м. ноември **** год. сумата над сумата от 75,58 лв. до 357,13 лв., за м. декември сумата от 357,13 лв. и за м. януари 2023 год. сумата от 149,46 лв., поради което и тези обективно съединени иски следвало да бъдат отхвърлени, като неоснователни. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли обективно съединените иски, с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ, като неоснователни и недоказани. Моли съда да отхвърли обективно съединените иски с правно основание чл. 128 от КТ, както следва: за м. ноември **** год. за сумата над сумата от 75,58 лв. до 357,13 лв., за м. декември за сумата от 357,13 лв. и за м. януари 2023 год. за сумата от 149,46 лв. Моли съда да присъди в полза на ответника изцяло направените по делото съдебно-деловодни разноски, като вземе предвид, че част от сумите /в нетен размер/, както следва: за трудови възнаграждения за м. октомври **** г. (277,12 лв.) и м. ноември **** г. (75,78 лв. за 6 отработени дни), обезщетението за неспазено предизвестие и това за неизползваният платен годишен отпуск (в общ размер 919,29 лв.) - общо 1272,00 лв., действително се дължат от работодателя, но последният не дал повод за завеждане на тези обективно съединените иски и ги признавал по основание и размер. В този смисъл, по отношение на тези обективно съединени иски намирал приложение чл. 78, ал. 2 от ГПК.

Страните, редовно призовани за датата на съдебното заседание, чрез процесуалните си представители поддържат изложеното в исковата молба и отговора.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от **фактическа страна** следното:

Видно от Трудов договор № 15/12.05.2021 г., сключен между ЕТ „Г. - Я.Т.” гр. К., в качеството ѝ на работодател и Г. И. Й., в качеството му на работник са договорили, че Й. се назначава на длъжност „продавач-консултант“ за неопределено време, на непълно работно време, седмично 20 часа, с основно месечно трудово възнаграждение 325,00 лева. Страните са договорили и размер на платения годишен отпуск – 20 работни дни. Работникът се е задължил да постъпи на работа на 13.05.2021 г.

Видно от Допълнително споразумение № 26/01.04.**** г. към Трудов договор № 15/12.05.2021 г., страните са договорили, че основното месечно трудово възнаграждение става 355,00 лева.

С обжалваната Заповед № 16/13.01.2023 г. на осн. чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ, трудовото правоотношение с Г. И. Й. е било прекратено, от работодателя, считано от 13.01.2023 г. Причина за прекратяването е: поради обективна невъзможност за изпълнението му, а именно влязла в сила Заповед за незабавна защита № **** г. от РС-К., на осн. чл. 18, ал. 1 от ЗЗДН, издадена

срещу Г. И. Й.. Разпоредено е на лицето да бъдат изплатени следните обезщетения: обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ за неспазен срок за предизвестие и обезщетение по чл. 224 от КТ за неизползван платен годишен отпуск за 34 дни. В заповедта е вписано, че същата е връчена на 24.02.2023 г. и е поставен подпис на лицето Й..

По образуваното производство по реда на чл. 7, ал. 1, вр. с чл. 12 от ЗЗДН от Я. Н.-Т., против Г. И. Й., съдът е издал Заповед за незабавна защита № **** г. със следните мерки: задължава, на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН, Г. И. Й., ЕГН *****, с адрес: ****, да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на Я. Л. Н.-Т., с ЕГН *****, с адрес: гр. К., ****, вх. А, ет. 7, ап. 21; забранява, на основание чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН на Г. И. Й., ЕГН *****, с адрес: ****: да се приближава до Я. Л. Н.-Т., с ЕГН *****, на обществени и други места, където се намира, на разстояние по-близо от 70 м; да приближава на разстояние по-близо от 70 м, блока в който живее Я. Л. Н.-Т., с ЕГН *****, на адрес: гр. К., ****, къщата ѝ на адрес: ****, работното ѝ място на адрес: гр. К., ул. ****.

С Решение № **** г., постановено по гр. д. № ****/**** г. по описа на РС-К., съдът е постановил следните мерки за защита на Я. Л. Н.-Т., както следва: задължил, на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН, Г. И. Й., ЕГН *****, с адрес: ****, да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на Я. Л. Н.-Т., с ЕГН *****, с адрес: гр. К., ****, вх. А, ет. 7, ап. 21; забранил, на основание чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН на Г. И. Й., ЕГН *****, с адрес: **** да приближава на по-малко от 40 метра: пострадалата Я. Л. Н.-Т., с ЕГН *****, жилището, в което живее Я. Л. Н.-Т., с ЕГН *****, на адрес: гр. К., ****, къщата ѝ на адрес: ****, работното ѝ място на адрес: гр. К., ул. ****, местата ѝ за социални контакти и отпих, за срок от 10 /десет/ месеца, считано от датата на връчване на решението. Предупредил е Г. И. Й., ЕГН *****, с адрес: ****, че при изпълнение на настоящата заповед, на основание чл. 21, ал. 3 от ЗЗДН полицейският орган е длъжен да го задържи и незабавно да уведоми органите на прокуратурата. Наложил е на Г. И. Й., ЕГН *****, с адрес: ****, на основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН, глоба в размер на 500,00 лева /петстотин лева/, платима в полза на държавния бюджет. Решението на първоинстанционния съд е потвърдено с решение по в. гр. д. № 343/2023 г. по описа на ОС-С.З..

Видно от писмо от РП-С.З., ТО-К., с вх. № 14380/17.11.2023 г. по описа на РС-К., настоящият съдебен състав е уведомен, че е образувано ДП № **** г. по описа на РУ-К., пр. пр. № **** г. по описа на РП-С.З., образувано на 29.05.2023 г. за това, че не е изпълнена Заповед за защита № 5/21.02.2023 г., издадена от РС-К. в частта да не приближава на по-малко от 40 метра Я. Н. – престъпление по чл. 296, ал. 1 от НК. На 16.08.2023 г. Г. Й. е привлечен в качеството на обвиняем за извършено престъпление по 296, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и за извършено престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. с ал. 1 от НК.

По Жалба с вх. № 22124194/20.12.**** г. на Г. Й. до Дирекция „Инспекция по труда“ със седалище в гр. С.З. му е отговорено с писмо с изх. № 23003911/20.01.2023 г.

На 03.02.2023 г. Г. И. Й. е подал до ЕТ „Г. - Я.Т.“ изявление, че желае да му бъдат предоставени лично всички ведомости за заплати за **** г. И да му бъдат изплатени лично всички средства, които му се дължат от трудовите му

дни в ЕТ „Г. - Я.Т.” до 13.02.2023 г., включително. Представил е ведомости за заплати за месеците от януари **** г. до м. януари 2023 г.

По делото е представена Нотариална покана от Г. Й. до Я.Т., като управител на ЕТ „Г. - Я.Т.”, гр. К., в която приканва работодателя да се яви в кантората на нотариуса и му връчи Заповед № 16/13.01.2023 г. за прекратяване на трудовото му правоотношение, както и поисканите от него ведомости за заплати за **** г. и 2023 г. и да му бъдат изплатени всички възнаграждения, които му се дължат от положения от него труд, обезщетения и отпуски. Поканата е връчена на управителя на ответника на 24.02.2023 г.

Видно от съставения Констативен протокол № 36, том 1, рег. № 532/2023 г. е, че на 24.02.2023 г. при нотариус П. П. се е явила Я. Л. Н.-Т., която го кани на 24.02.2023 г. в кантората на нотариуса да получи трудовите си възнаграждения за м. октомври и ноември **** г. и обезщетения по чл. 220, ал. 1 от КТ и по чл. 224, ал. 1 от КТ. Нотариусът е констатирал, че на 24.02.2023 г. на Й. е предоставена Заповед за прекратяване на трудовото му правоотношение № 16/13.01.2023 г. която той подписал. Връчена му е сумата от 1280,00 лева, включваща неизплатени трудови възнаграждения за м. октомври и ноември **** г. и обезщетения за неспазен срок на предизвестие и неизползван платен годишен отпуск, която сума той отказал да получи, поради причина, че в разписката е посочена дата 16.02.2023 г. Връчени му били 9 страници ведомости от м. февруари до м. октомври **** г., като Й. възразил, че липсват ведомостите за м. декември **** г. и м. януари 2023 г.

Видно от справка за актуално състояние на действащи трудови договори на ТД-С. за периода от 13.04.2021 г. до 07.05.2021 г., Й. е работил в „****“ ЕООД. От 12.05.2021 г. до 13.01.2023 г. е работил в ЕТ „Г. - Я.Т.” гр. К.. От 16.11.**** г. до датата на представяне на справката, той работи в „Б.“ ООД.

Видно от покана от 07.02.2023 г. от ЕТ „Г. - Я.Т.” до Г. И. Й. е че същата го кани да се яви в гр. К., на адрес **** в офиса на Нотариус П. П. на 16 февруари 2023 година в 14.30 /Четиринадесет часа и тридесет минути/, за да му бъдат изплатени трудовите възнаграждения за м.октомври и ноември **** г., както и обезщетение за неспазен срок на предизвестие по чл. 220, ал. 1 от КТ и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск чл. 224, ал. 1 от КТ. При явяването на горепосочената дата и час, ще му бъдат предоставени и съответните документи, съгласно неговото писмено искане. Дължимите суми и документи ще му бъдат предоставени чрез Нотариус П. П. на адрес гр. К., **** на 16 февруари 2023 г. в 14 часа и 30 минути. В случай, че настоящата покана я получил след дата 16 февруари 2023 г. го уведомяват, че следващата дата на която може да получи гореописаните трудови възнаграждения и обезщетения както и поисканите документи на дата 24 февруари 2023 г. в 14 часа и 30 минути на адрес гр. К. **** чрез Нотариус П. П.. Видно от известие от Е., поканата е връчена на Г. И. Й. на 09.02.2023 г.

Видно от разписка за получена сума от 16.02.2023 г., в която е вписано, че Й. получава от нотариус П. сумата от 1271,99 лева, включваща: заплатата за м. 10. **** г. – 277,12 лева; заплатата за м. 11.**** г. – 75,58 лева; обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ – 351,00 лева; обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ в размер на 568,29 лева. Й. е декларирал, че отказва да получи сумата, тъй като не е цялата, липсва възнаграждение за м. декември **** г. и м. януари 2023 г.,

които ще се изискат по съдебен път.

По делото са представени фишове за заплата за м. 10.**** г. в размер на сума за изплащане след внесени удръжки – 277,12 лева; за м. 11. **** г. – 75,58 лева, сума за изплащане след внесени удръжки и обезщетения по чл. 220 и чл. 224 от КТ в размер на 919,29 лева, след направени удръжки.

По делото е назначена и изслушана съдебно - икономическа експертиза и допълнително заключения към нея. Съдът кредитира експертните заключения като компетентни и обективно изготвени.

Трудово възнаграждение за м.Октомври **** е в брутен размер на 357,13 лв. и в нетен размер - 277,12 лв.. Трудово възнаграждение м.ноември **** е в брутен размер - 97,40 лв. и в нетен размер - 75,58 лв. Обезщетение по чл.220 КТ за неспазен срок на предизвестие е в брутен размер от - 392,34 лв. и в нетен размер от 353,11 лв.. Обезщетение по чл.224 КТ за неизползван платен годишен отпуск - 34 дни е в брутен размер от 635,12 лв., а в нетен размер от 571,61 лв. Всичко в брутен размер е 1481,99 лв., а в нетен размер - 1277,42 лв. Вещото лице е установила, че за месеците октомври и ноември **** г. са внесени дължимите осигурителни вноски и Данък „Общ доход“ за начисленото трудово възнаграждение. За месеците декември и януари 2023 г. няма начислени трудови възнаграждения, има внесени само здравни осигуровки. Същите удръжки - ДОД са внесени и по отношение на обезщетенията за неспазен срок на предизвестията и неползван отпуск заедно с другите дължими вноски за месец Януари 2023г.

Видно от операционна бележа, представена в хода на съдебното дирене, на 01.02.2024 г. Я. Н.-Т. е внесла по посочената от Г. Й. сметка, сума в размер на 1277,42 лева, дължими суми за трудово възнаграждение и обезщетение по гр. д. № 776/2023 г. по описа на РС-К..

Адв. С. е представила списък на разноските, в който адвокатският хонорар от 2100,00 лева е разпределен, както следва: по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ – 780,00 лева; по иска с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ – 520,00 лева; по иска с правно основание чл. 220, ал. 1 от КТ – 400,00 лева; по иска с правно основание чл. 224 от КТ – 400,00 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи**:

Предявени са обективно съединени иска: - иск с правно основание чл.344 ал.1 т.1 КТ – да се признае уволнението на ищцата за незаконно и за неговата отмяна; иск с правно основание чл.344 ал.1 т.2 КТ – да бъде възстановен ищеца на заеманата до уволнението длъжност „продавач-консултант“; иск с правно основание чл. 128 от КТ във вр. чл. 242 от КТ; иск с правно основание чл. 220, ал.1 от КТ – обезщетение за неспазване на срока за предизвестие; иск с правно основание чл. 224, ал.1 от КТ - обезщетение за неползван платен годишен отпуск.

По иска с правно основание чл.344 ал.1 т.1 КТ

Трудовото правоотношение е прекратено поради обективна невъзможност за ищеца да изпълнява трудовите си задължения /чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ/. Основанието по т. 12 е общо и широко формулирано. В неговата основа стои фактическа невъзможност на работника или служителя да

изпълнява заеманата длъжност. Обективната невъзможност за изпълнение на трудовия договор е пречка да продължи да заема длъжността. Обективната невъзможност тук означава, че при създадената нова обстановка реалното изпълнение на трудовия договор е станало невъзможно. Причините, които са я породили, са непреодолими за и от страните, защото произтичат от източници и фактори, които са неподвластни на тяхната воля. И за тях остава на разположение само възможността трудовият договор да бъде прекратен от работодателя по т. 12. Това основание изразява общата идея за разваляне на двустранните договори поради невъзможност за изпълнение, отдавна познато на общото гражданско право и уредено в чл. 89 ЗЗД. Само че вместо разваляне на двустранните граждански договори по право (чл. 89, изр. 1 ЗЗД), или съдебно разваляне при частична невъзможност, от която страната няма достатъчен интерес (чл. 89, изр. 2 ЗЗД) с оглед характера на трудовия договор и неговата дълбока отлика от двустранните договори, законът (Кодексът на труда) тук е предвидил един сравнително лек правен (но с нелеки последици за работника или служителя) способ за прекратяването му — чрез едностранно волеизявление на работодателя с предизвестие по т. 12. В хода на производството и от събраните писмени доказателства се установи, че трудовото правоотношение между страните е прекратено със Заповед № 16/13.01.2023 год., считано от 16.01.2023 год. Преди това по гр. дело № ****/**** год. по описа на КРС, образувано по ЗЗДН съдебният състав издава Заповед за незабавна защита № **** год. по чл. 18, ал. 1 от ЗЗДН в полза на Я. Л. Н.-Т., физическо лице, регистрирало и ЕТ „Г. - Я.Т.” гр. К., с която ищецът бил във фактическо съжителство и с която заповед му се забранявало да доближава работното място на Т. с адрес в **** на разстояние по-малко от 40 метра. Това бил и адресът, на който се намирало работно място на ищеца Й.. Към момента на прекратяване на трудовото правоотношение била налице обективна невъзможност за ищеца да изпълнява трудовите си задължения /чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ/, заради упражнявано от него домашно насилие върху Я.Т.. Действително преди процесната уволнителна заповед била издадена Заповед № 16/09.11.**** год. за прекратяване на трудовото правоотношение, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ - по взаимно съгласие. Не се спори, а и от текста на писмо Изх. № 23003911/20.01.2023 г. на Инспекцията по труда, същата била отменена от работодателя и заличена в регистъра на трудовите договори към НАП, поради липса на писмено волеизявление от страна на ищеца за прекратяване на ТД по взаимно съгласие и същата не била получена и не била подписана от ищеца, т.е., Заповед № 16/09.11.**** год. не произвела действие. След това, трудовото правоотношение било прекратено със Заповед № 16/13.01.2023 г., която била връчена на ищеца на 24.02.2023г. в кантората на Нотариус П. П. и обжалвана в законния срок.

Водим от гореизложеното съдът счита, че работодателят е упражнил законно правото си да прекрати едностранно трудовото правоотношение, при наличие на предпоставките на чл.328 ал.1 т.12 КТ, поради което искът, като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

По иска с правно основание чл.344 ал.1 т.2 КТ:

Този иск е акцесорен по отношение на иска за признаване на уволнението за незаконно и за неговата отмяна. Ето защо уважаването му предполага, признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна. Без

това право на възстановяване на предишната работа по т.2 не съществува. Предвид изложеното и с оглед отхвърлянето на иска за отмяна на незаконното уволнение, съдът счита, че този иск също следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По иска с правно основание чл. 128 от КТ във вр. чл. 242 от КТ – в доказателствена тежест на ищеца е да установи, че е бил в трудово правоотношение с работодателя в посочения от него период, че е полагал труд през посочения период, както и размера на неизплатените работни заплати. Работодателят признава, че дължи трудови възнаграждения за м. октомври **** г. (277,12 лв.) и м. ноември **** г. (75,78 лв. за 6 отработени дни), в нетен размер. Вещото лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза е установило, че за месеците октомври и ноември **** г. са внесени дължимите осигурителни вноски и данък „Общ доход“ за начисленото трудово възнаграждение. В хода на процеса дължимите суми са преведени на ищеца по посочената от него банкова сметка, поради което за тези суми искът следва да се отхвърли. Трудово възнаграждение се дължи за реално престоирана работна сила. През м. ноември **** год. след отработени 6 работни дни, през м. декември **** год. и януари 2023 год. ищецът не доказва да се е явявал на работното си място и да е изпълнявал трудовите си задължения, престоирайки работна сила и че е пречатван по какъвто и да е начин. В хода на производството се установи, че считано от 16.11.**** год. ищецът бил в трудово правоотношение с друг работодател - „Б.“ ООД, гр. С., т. е. е бил наясно, че не можел да изпълнява трудовите си задължения по трудовия договор с ЕТ „Г. - Я.Т.“ в гр. К.. С оглед на гореизложеното искът следва да бъде отхвърлен в цялост.

По иска с правно основание чл. 220, ал.1 от КТ: в доказателствена тежест на ищеца е да установи наличие на валидно трудово правоотношение между страните, законно извършено уволнение от страна на работодателя и неспазване на срока за предизвестие и размера на обезщетението.

Съгласно чл. 220, ал. 1 от КТ, страната, която има право да прекрати трудовото правоотношение с предизвестие, може да го прекрати и преди да изтече срокът на предизвестията, при което дължи на другата страна обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение на работника или служителя за неспазения срок на предизвестията. В случая трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ, като в заповедта ответникът е приел, че на ищеца се дължи обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ за неспазен срок на предизвестие. При наличие на доказателства за деклариран и внесен в НАП данък общ доход от работодателя обезщетението е в размер на 353,11 лв., съвпадащ със заключението на вещото лице. В хода на процеса дължимите суми са преведени на ищеца по посочената от него банкова сметка, поради което искът следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл. 224, ал.1 от КТ: в доказателствена тежест на ищеца е да установи, че за периода, за който претендира заплащане обезщетение за неползван платен годишен отпуск е било налице трудово правоотношение между него и ответника; да установи и дължимостта на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск при наличие на валидно прекратен трудов договор.

Правото на отпуск е гарантирано от закона субективно право на работника или служителя по чл. 155, ал.1 КТ, упражнявано в рамките на съществуващо трудово правоотношение. При прекратяване на трудовото правоотношение работникът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж изчислено по реда на чл. 177 КТ към деня на прекратяването, а именно среднодневното брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, в който са отработени най-малко 10 дни.

Ищецът претендира обезщетение по чл. 224, ал.1 КТ за неползвани 34 дни отпуск за ****г., плащането на което е разпоредено в заповедта за прекратяване на трудовия договор. При наличие на доказателства за деклариран и внесен в НАП данък общ доход от работодателя дължимото обезщетение е в размер на 571,61 лв., съвпадащ със заключението на вещото лице. В хода на процеса дължимите суми са преведени на ищеца по посочената от него банкова сметка, поради което искът следва да се отхвърли.

По разноските:

Съгласно чл. 78, ал. 3 от ГПК при отхвърляне на иска ответникът има право да иска заплащане на направените от него разноски. Правото на страните на разноски е предпоставено от основателността или неоснователността на предизвикания от ответника спор, т. е. от извънпроцесуалното му поведение. С оглед на гореизложеното на ответника се дължат разноски по исковете с правно основание чл.344 ал.1 т.1 и т. 2 от КТ. За останалите предявени искове, когато са отхвърлени поради плащане, извършено в хода на процеса, ответникът има право на разноски само когато с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска – чл. 78, ал. 2 от ГПК. Съгласно чл. 68, б. "а" от ЗЗД паричните задължения са "носими" и длъжникът следва да изпълни в местожителството на кредитора по време на изпълнение на задължението. Това правило възлага на длъжника, който има парично задължение, да прояви активност и да достави на кредитора дължимата престация. Следователно, ответникът носи тежестта да докаже, че преди завеждане на делото е предложил на своя кредитор плащане, което не е било прието. С оглед на размера на задължението, ищецът не е бил длъжен непременно да предостави банкова сметка за плащане на задълженията и биха могли да бъдат заплатени в брой. По делото се установи, че при действие на заповед за защита по ЗЗДН ответникът е направил опит да изпълни паричното си задължение преди завеждане на иска - видно от съставения Констативен протокол № 36, том 1, рег. № 532/2023 г. е, че на 24.02.2023 г. на Й. е предоставена Заповед за прекратяване на трудовото му правоотношение № 16/13.01.2023 г. която той подписал. Връчена му е сумата от 1280,00 лева, включваща неизплатени трудови възнаграждения за м. октомври и ноември **** г. и обезщетения за неспазен срок на предизвестие и неизползван платен годишен отпуск, която сума той отказал да получи, поради причина, че в разписката е посочена дата 16.02.2023 г.. С оглед на изложеното на ищеца следва да бъдат възложени разноските за адвокатско възнаграждение на ответника в размер на 2100 лв.

Водим от изложеното, КРС

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен, предявения от Г. И. Й., ЕГН *****, с адрес: ****, против ЕТ „Г.- Я.Т.“, ЕИК 200684244, със седалище и адрес на управление: **** иск с правно основание чл.344 ал.1 т.1 КТ – да признае за незаконно и отмени уволнението му, извършено на осн. чл. 328, ал.1, т.12 от КТ със Заповед № 16/13.01.2023 год. на ЕТ „Г. - Я.Т.” ЕИК 200684244, със седалище и адрес на управление: ****.

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен, предявения от Г. И. Й., ЕГН *****, с адрес: ****, против ЕТ „Г.- Я.Т.“, ЕИК 200684244, със седалище и адрес на управление: **** иск, с правно основание чл.344 ал.1 т.2 КТ – възстановяването му на длъжност „продавач - консултант”.

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен, предявения от Г. И. Й., ЕГН *****, с адрес: ****, против ЕТ „Г.- Я.Т.“, ЕИК 200684244, със седалище и адрес на управление: **** иск с правно основание чл. 128 от КТ във вр. чл. 242 от КТ за заплащане на трудово възнаграждение: за месец 10.**** г. - 357,13 лв., за м. 11.**** г. - 357,13 лв.; за м. 12.**** г. - 357,13 лв. и за м. 01.01.2023 г. - 149,46 лв..

ОТХВЪРЛЯ, предявения от Г. И. Й., ЕГН *****, с адрес: ****, против ЕТ „Г.- Я.Т.“, ЕИК 200684244, със седалище и адрес на управление: **** иск с правно основание чл. 220, ал.1 от КТ за дължимо обезщетение за неспазен срок на предизвестие в размер на 357,13 лв.

ОТХВЪРЛЯ, предявения от Г. И. Й., ЕГН *****, с адрес: ****, против ЕТ „Г.- Я.Т.“, ЕИК 200684244, със седалище и адрес на управление: **** иск с правно основание чл. 224, ал.1 от КТ за дължимо обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 34 дни за **** г. в размер на 490,29 лв.

ОСЪЖДА Г. И. Й., ЕГН *****, с адрес: **** ДА ЗАПЛАТИ на ЕТ „Г.- Я.Т.“, ЕИК 200684244, със седалище и адрес на управление: **** направените по делото разноски в размер на 2100лв., заплатен адвокатски хонорар.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ОС-Стара Загора в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Казанлък: _____